

μας, έχει επικρατήσει η δεύτερη. Τόσο πολλά τα παραδείγματα, που υπερβαίνουν το χαρακτήρα των *περιπτώσεων* και σηματοδοτούν μια απλωμένη *νοοτροπία*.

Οι άνθρωποι, από τα πολύ παλιά χρόνια, χρησιμοποίησαν την *τεχνολογία* για να ξεπεράσουν τους φυσικούς περιορισμούς τους. Δεν υπάρχει μόνον η *υψηλή* τεχνολογία των τελευταίων δεκαετιών. Η ανεμόσκαλα, τα γυαλιά μυωπίας, οι πολιορκητικές μηχανές είναι παραδείγματα *τεχνολογικών εφαρμογών* παλαιότερων εποχών. Στις μέρες μας η τεχνολογία έχει επιτρέψει να γράφουμε κι ας μην έχουμε καθόλου χέρια, να ανοίγουμε την πόρτα με ομιλία (αυτό το έκανε κι ο Αλαντίν θα μου πείτε [*με το «Σουσάμι Άνοιξε»*]) αλλά δε γνωρίζω ακριβώς τη μέθοδό του), ενώ ο Στήβεν Χώκινγκ πρωτοπορεί παγκοσμίως στην επιστήμη του (Αστροφυσική) παρότι έχει παραλύσει όλο του το σώμα, ως και η φωνητική του χορδή.

Μπορούμε σήμερα να *επιλέγουμε* διαδρομή για το ταξίδι μας από τη στεριά, τη θάλασσα ή τον αέρα. Μπορούμε να μετακινούμαστε απ' την Ελλάδα στην Αυστραλία σε 16 ώρες, να παρακολουθούμε «ζωντανά» δρώμενα που συμβαίνουν στην άλλη μεριά του πλανήτη, να ξοδεύουμε χρήματα που ποτέ δεν ήταν στην τσέπη μας. Μπορούμε να καταγράφουμε, να αντιγράφουμε, να αποθηκεύουμε τεράστιο όγκο δεδομένων με το απλό πάτημα ενός κουμπιού και σε ελάχιστο χώρο. Οι γιατροί μπορούν και χειρουργούν από απόσταση, οι βιολόγοι «βλέπουν» σε κλίμακα νανομέτρων. Μπορούμε να «επισκεπτόμαστε» βιβλιοθήκες ή μουσεία από το σπίτι μας. Μπορούμε να χρησιμοποιούμε πια *στην καθημερινότητά μας* προϊόντα υψηλής λειτουργικότητας και απaráμιλλης αισθητικής, ώστε να διοχετεύουμε *αποδοτικά* την ενέργειά μας σε χρήσιμες ή/και απολαυστικές δραστηριότητες, σε άνετα και όμορφα περιβάλλοντα, εξοικονομώντας προσωπικούς και κοινόχρηστους πόρους.

Όλα αυτά τα κατορθώνουμε, όχι επειδή δεν προκύπτουν πια *προβλήματα* και *δυσκολίες* αλλά, αξιοποιώντας τις *λύσεις*. Όμως, έχουμε παρατηρήσει ότι στην Ελλάδα έχουμε επικεντρώσει την προσοχή μας στα *προβλήματα*. Συζητήσεις επί συζητήσεων που μπορεί να είναι ή να μην είναι χρήσιμες, πάντως εστιάζουν (περιορίζονται, κάποιες φορές) στη διαπίστωση-διατύπωση και ανάδειξη των εμποδίων και των δυσκολιών. Θαρρείς πως αυτό («τούς») είναι αρκετό!

Μια σημαντική στρέβλωση έχει προκύψει:

Ο Λίντσου είναι παντρεμένος (καλά κύριε διορθωτή, νυμφευμένος) με τη Μαρία, που έχει κι αυτή εγκεφαλική παράλυση. Ζουν μόνοι τους (αλήθεια σας λέω, έχω τηλέφωνο και διεύθυνση), εκείνος οδηγεί, εργάζεται και λατρεύει την ιστιοπλοΐα (με νίκησε στον αγώνα ο άτιμος).

Φιλοξενήθηκα στο σπίτι της Έιμου. Δεν έχει καθόλου χέρια ούτε πόδια, παρά μόνο το 1/3 του αριστερού της ποδιού με τρία δάχτυλα (λέγεται, νομίζω, Φωκομελεία επιστημονικά). Είναι 16 ετών, ζει με την οικογένειά της, δεν έχει χάσει ούτε μέρα σχολικών σπουδών ως τώρα, ήταν ευτυχής με τον φορητό Η/Υ που της είχαν δωρίσει οι γονείς της επειδή προβιβάστηκε, κάνει ιστιοπλοΐα, τσακώνονται με τα αδέρφια της για τις μουσικές τους προτιμήσεις (βλ. Έμινεμ), δεν είναι -ακόμα- βιρτουόζος αλλά παίζει καλά τρομπέτα(!) και, κυρίως, δεν διστάζει να χαρίζει το υπέροχο χαμόγελό της.

Έχετε δει τυφλούς να κάνουν ιστιοπλοΐα μόνοι τους; Δεν με πιστεύετε; Το έχω και σε βίντεο. Οι άνθρωποι είναι ικανοί για πολλά πράγματα· αρκεί να θέλουν να ζήσουν, να μην αρκούνται στο ότι δεν πέθαναν.

Το ερώτημα αμείλικτο: γιατί στην Ελλάδα του 2005 -ακόμη και- ένα απλό κάταγμα σε οδηγεί στον κατ' οίκον περιορισμό; Γιατί στα θέατρα, τα σινεμά και στις συναυλίες δεν βλέπουμε ανθρώπους με σωματικές αναπηρίες; Ζητούμε προσβάσιμα καταστήματα, συγκοινωνίες. Άραγε, υπάρχουν οι χρήστες τους; Πού είναι κρυμμένοι; Μήπως οι Έλληνες κι οι Ελληνίδες δεν παθαίνουν πχ κατάγματα; Μπας και δεν γερνούν; Λέτε;

Πολλές φορές έκανα την παρατήρηση σε καταστηματαρχες για την έλλειψη προσβασιμότητας: «Δε με θέλετε για πελάτη;», «Ξέρετε πόση πελατεία χάνετε;» κλπ. Μα, για ποιον να τα φτιάξω, μου λένε, για σένα; Ε, δεν έχω πειστικό επιχείρημα να αντιπαραθέσω... Ψελλίζω κάτι για δικαιώματά (μας), υποχρεώσεις (τους) και άλλες θεωρητικότητες, εισπράττω το συγκαταβατικό βλέμμα τους, και φαινόμαστε όλοι ικανοποιημένοι. Είμαστε όμως; Χμ...

Όταν έγινε η πρόταση για το περιοδικό από τις *Τεχνικές Εκδόσεις*, ενθουσιάστηκα. Σκέφτηκα: να μια λαμπρή ευκαιρία να δείξουμε και να μάθουμε ότι η ζωή δεν σταματά, τουλάχιστον όχι εξαιτίας μιας αναπηρίας.

Η ζωή είναι εδώ για να τη ζήσουμε!

